

ทุกอย่างจะเป็นไปได้ด้วยดี ถ้าเรามีความรักที่จริงใจต่อพระเจ้า

พี่น้องที่รักครับ... เราเริ่มต้นช่วงเวลาสำคัญที่สุดในรอบปีพิธีกรรม สมัยก่อนเรียกว่า ‘สัปดาห์ที่ยิ่งใหญ่’ (Great Week) แต่ทุกวันนี้เรารู้จักกันในชื่อ ‘สัปดาห์ศักดิ์สิทธิ์’ (Holy Week) ซึ่งเราจะได้สัมผัสถึงการสละพระองค์จนหมดสิ้นของ ‘องค์พระเยซูเจ้า’

และเป็นโอกาสที่ดีมาก ๆ ที่เราแต่ละคนจะได้ใช้เวลาใกล้ชิดสนิทสัมพันธ์กับพระองค์ ในการไตร่ตรองถึง ‘ธรรมล้ำลึกปัสกา’ หรือก็คือ พระมหาทรมาน การสิ้นพระชนม์ และการกลับคืนพระชนมชีพของ ‘พระคริสตเจ้า’ องค์พระผู้ไถ่โทษของเรา

บทอ่านที่ 2 วันอาทิตย์นี้ ‘นักบุญเปาโล’ ได้อธิบายถึงการสละพระองค์จนหมดสิ้นขององค์พระเยซูเจ้า ด้วยศัพท์ภาษากรีกว่า “KENOSIS” พระองค์ทรงยอมทำตามพระประสงค์ของพระเจ้าอย่างสิ้นเชิง ยอมรับสภาพถูกทาส เป็นมนุษย์ดุจเรา ที่สำคัญยอมรับแม้ความตายบนไม้กางเขนอย่างอัปยศอดสู...

แต่ที่สุดแล้ว พระเจ้าทรงเทิดทูนพระเยซูเจ้าขึ้นสูงส่ง ด้วยการทำให้พระองค์กลับคืนพระชนมชีพ กู้หน้า กู้ตา กู้ศักดิ์ศรีคืนมา เพื่อให้ทุกคนเห็นว่า ‘พระเยซูคริสต์’ คือ ‘องค์พระผู้เป็นเจ้า’ ผู้ไถ่กู้เรามนุษย์ทุกคน ให้รอดพ้นจากบาปและความตายครับ

พิธีกรรมตลอดสัปดาห์นี้ พระศาสนจักรเชื้อเชิญเราให้ตามติดทุกอย่างก้าวของ ‘องค์พระเยซูเจ้า’ ในช่วงสุดท้ายแห่งพระชนมชีพมนุษย์ของพระองค์ เริ่มจากการเสด็จเข้าสู่ ‘กรุงเยรูซาเล็ม’ อย่างสง่างามใน ‘วันอาทิตย์ไบลาน’ เวลานั้น พระองค์ได้รับการแซ่ซ้องสรรเสริญ เยินยอ ต้อนรับ จากประชาชนผู้นิยมชมชอบพระองค์มากมาย

ถัดมาใน ‘วันพฤหัสบดีศักดิ์สิทธิ์’... เราจะได้ร่วมโต๊ะอาหารค่ำมื้อสุดท้ายกับพระเยซูเจ้า เพื่อระลึกถึงการตั้ง ‘ศีลมหาสนิท’ พระกายและพระโลหิต ซึ่งก็คือเนื้อเลือดของ

พระองค์นั้นเอง ระลึกถึงการถ่อมพระองค์ลงล้างเท้าบรรดาอัครสาวก จากนั้น เดินตามพระองค์จาก ‘ห้องชั้นบน’ ไปยัง ‘สวนมะกอกเทศ’ ซึ่งเราจะได้เห็นพระองค์เต็มไปด้วยความกลัวและความวิตกกังวล ถึงความตายอันโหดร้ายที่กำลังใกล้เข้ามาหาพระองค์เต็มที่แล้ว

ใน ‘วันศุกร์ศักดิ์สิทธิ์’ เราจะยืนอยู่ข้างพระมารดาของพระองค์ แทบเชิงไม้กางเขน ขณะที่พระเยซูเจ้าทรงมอบพระวิญญาณของพระองค์คืนแด่ ‘พระบิดาเจ้า’ ผู้ทรงส่งพระองค์มายังโลก และเช้า ‘วันเสาร์ศักดิ์สิทธิ์’ เราจะสงบเงียบหน้าคูหาฝังพระศพขององค์พระเยซูเจ้า ระลึกถึงความยุติธรรมและความโหดร้ายที่พระองค์ต้องพบเจอ... จนกระทั่งพระอาทิตย์ลับขอบฟ้าไป เราจะก้าวผ่านจากความมืดมนและการรอคอยตลอด 40 วัน แห่งเทศกาลมหาพรต เข้าสู่แสงสว่างแห่งการ ‘สมโภชปัสกา’

ด้วยการร่วมขบวนแห่ ‘เทียนปัสกา’ ซึ่งก็คือ ‘องค์พระเยซูเจ้า’ ผู้เป็น ‘องค์ความสว่าง’ ที่จะมาปิดเป่าความมืดในชีวิตของเรา แต่หากเราแต่ละคนปราศจาก ‘ความรักที่จริงใจ’ ต่อ ‘องค์พระคริสตเจ้า’ แล้วล่ะก็... เราก็มิใช่ผู้ติดตามพระองค์อย่างแท้จริงครับ เราไม่สามารถพูดได้เต็มปากว่า เรารักพระองค์ จนกว่าเราจะได้สัมผัสและซาบซึ้งถึงสิ่งที่พระองค์ทรงยอมรับทรมานแสนสาหัส และสิ้นพระชนม์บนไม้กางเขนเพื่อเรา

‘พระเยซูเจ้า’ ทรงยอมรับประสบการณ์ ความทุกข์ยากลำบาก ความอดอยาก และความทุกข์ทรมานตลอดพระชนมชีพของพระองค์ เพื่อจะเป็นแบบอย่างและเป็นกำลังใจแก่เราทุกคนว่า พระองค์ก็เคยเจอความลำบากมาแล้ว เจอยิ่งกว่าเราด้วยซ้ำ ถูกใส่ความ ถูกทำร้าย และถูกฆ่าตาย ทั้งที่ไม่ได้ทำความผิดอะไร

หากเรารักพระเยซูเจ้า ผู้ทรงยอมรับพระมหาทรมาน และความยุติธรรมเหล่านี้ด้วยความนอบนอบและใจสุภาพแล้วล่ะก็... ‘ความรักนี้เอง’ จะช่วยนำทางเราให้สามารถมุ่งสู่ ‘ความหวัง’ และ ‘ความชื่นชมยินดี’ ของเทศกาลปัสกาได้อย่างแท้จริงครับ

พี่น้องที่รักครับ... พระเยซูเจ้ามิได้สิ้นพระชนม์ แล้วจากไปอย่างไร้ร่องรอย ไม่ใช่ครับ! แต่พระองค์ทรงกลับคืนพระชนมชีพ พระองค์ทรงสรรพานุภาพ มีพระชนม์ดำรงอยู่ในพระองค์เอง และสถิตอยู่ในตัวเราแต่ละคนด้วย ขอให้เรามั่นใจในเรื่องนี้

ดังที่ ‘องค์พระคริสตเจ้าผู้ทรงถูกตรึงกางเขน’ ได้ตรัสกับเราทุกคน ผ่านทางนิมิตของท่าน ‘นักบุญจูเลียนา แห่งนอริช’ ว่า “ทุกอย่างจะดี + ทุกอย่างจะดี + ทุกอย่างจะเป็นไปได้ด้วยดี”

ขอพระพรของท่านแห่งพระทรมานของพระเยซูเจ้า ช่วยเยียวยารักษาร่างกายจิตใจ และวิญญาณของเราเสมอครับ... อาแมน!